

Doba ochrany

Před nástupem do školy navštívil Mojerana se svými vnuky Zachariáše. Trpaslík je srdečně přivítal a zavedl je do skladu. „Tady to pro vás mám,“ ukázal na středně velký kufr.

„Ale my potřebujeme jídlo na dva týdny,“ zapochyboval při pohledu na zavazadlo děda.

„Dva týdny? Cha! Na to by stačila obyčejná taška. V tomhle je jídlo na dva a půl měsíce až do prázdnin. A možná ještě zbyte!“

„Jenže já už jím docela dost...“ nedůvěřivě zamrkal Tom.

„Jo a kromě jídla tam máš i pití a ohřívátko na obědy a na čaj. Uvnitř najdeš seznam a návod, jak co používat. Ruce pryč, Tome! Neotvírej to! Všechno přehledně naskládat nebylo jednoduché. Nerad bych to rovnal znova.“

„Co jsem dlužný?“ zeptal se Mojerana.

„Nic. Podobná zakázka se zaplatit nedá. Ta se dělá výhradně z přátelství. Na oplátku, až někdy budu potřebovat něco já,“ ušklíbl se trpaslík a nabídl Tomovi lízátko.

„Nepotřebujete pomoc s bagáží?“ zeptal se ještě Zachariáš, když viděl, jak Mojerana upravuje na zádech obal se dvěma supervolonovými prkny, do jedné ruky bere

vak s oblečením, do druhé potravinový kufr a jak Tom zápolí s neforemným batohem, zatímco pod paží svírá stočnou deku na spaní.

„Díky, není třeba, zvládneme to.“

Do Airbowanu dorazili přesně. Vynořili se v obrovské síni a nebyli sami. Kolem nich se objevovali další a další žáci s doprovodem. Kromě harpyjí se tu vyskytovali lidé, několik běsů, jeden růžový drak a skupinka goblinů. Všichni zůstávali v kružích na místě, kde se vynořili z přenosové brány. Nemuseli čekat dlouho. Asi po deseti minutách zazněl gong. Jako na povel všichni popadli do rukou odložená zavazadla a vyrazili ke dveřím. Tom s dědou je napodobili. Následovali dav a vzápětí se vynořili na nádvoří, kde čekaly harpyje zdobené zlatými náhrdelníky. Dav se rozdělil a kolem učitelek zdejší magické školy se začali shromažďovat jejich svěřenci s doprovodem.

Jako první Gáagra objevil Sam a vedl bratra a dědu k ní. Kolem už postávalo osm žáků nejrůznějšího věku. Mezi nimi i jedna dívka. Tom na ni s nadějí pohlédl, ale zpražila ho opovržlivým pohledem. Vlídne se nedíval ani jeden z přítomných.

„Tento rok bude rokem sfingy,“ oznámila jim učitelka. „Vy, kteří to tu znáte, se můžete jít ubytovat.“

Po odchodu starších spolužáků zbyl jen Mojerana s Tomem a vysoká žena se zamračeným podsaditým klukem.

„Prosím pojdte se mnou, ukážu vám, kde budou děti bydlet,“ pokynula jim harpyje. Skoro dvacet minut jim trvalo, než došli na určené místo. Ve skalách byly vytesány neútluné kobky.

Gáagra ubytovala kluka doprovázeného matkou a poté kývla i na ně. Jejich díra ve skále byla kupodivu prostorná. Úzké okenní štěrbinu však propouštěly dovnitř jen zlomek světla.

„Jako sourozenci budete bydlet společně,“ řekla jim, „od této chvíle se sem bez vašeho pozvání nedostane žádný jiný z žáků. Můžete se tu zařídit, jak je vám libo. Malý vodní pramen je v zadní části jeskyně, kde naleznete i další pro lidi potřebné hygienické vybavení. Hodinky vám vždy včas oznámí, kdy a kam máte přiletět na vyučování. Prkna si berte s sebou, u nás se bez nich neobejdete. Dokud Sam nemá tělo, bude létat na prkně s tebou, Tome, aby si osvojil správné návyky. Jediná vaše dnešní povinnost je dostavit se na úvodní shromáždění. Vyučování začíná zítra v devět a tam si upřesníme váš rozvrh. Nějaké dotazy?“

„Jak dlouho tu dnes mohu se svými vnuky zůstat?“

„Ještě asi hodinu. Potom se prosím vraťte do síně a použijte k odchodu svůj klíč.“

„Rozumím.“

Harpyje je nechala o samotě. Mojerana sáhl do vaku a do mělkého výklenku pod stropem postavil lampičku. Prostorem se rozlilo příjemné světlo a navodilo útulnější atmosféru. Vybalil prkna a opřel je o stěnu u vchodu. Pak na rovnou plošinku připravil kufr od Zachariáše a pokynul Tomovi, aby ho otevřel.

Vnuk s opatrnou nedůvěrou stiskl zámky a odklopil víko. Při otvírání se do výšky vysunula police s nespočtymí přihrádkami a nápisy. V přihrádkách byly naskládány jemné tenoučké plátky. Tom sáhl do zásobníku označeného jako citronáda a vylovil plátek ve velikosti mince.

„Co s tím?“

„Přečti si návod,“ ukázal Sam na bok police.

„Vložit do pohárku v postranním otvoru, nastavit volbu teplé nebo studené, zavřít a otevřít kryt,“ četl Tom. Za okamžik už držel v ruce hotový nápoj. Nabídl i dědovi, který uznale mlaskl.

„Taky je tu otvor na ohřátí jídla, na likvidaci zbytků, a dokonce jeden pro zmrzlinu,“ zkoumal dál Sam jejich potravinovou základnu. „Do háje, já bych si tak dal zmrzlinu, kdybych mohl...“

Děda mezitím připravil Tomovi lůžko.

„Příště přinesu ještě nějaké deky, abys to neměl tvrdé,“ řekl a s povzdechem se podíval na druhou plošinu, která zatím zela prázdnotou, „bude se mi po vás stýskat. Za dva týdny se objevím, pokud mě mezitím vaši rodiče nedoženou do blázince.“

„Vždyť už odjeli,“ namítl Tom.

„To sice ano, ale každý večer se dožadují informací aspoň na dálku. No nic, doufám, že se ti tu bude aspoň trochu líbit.“

Tom nějak nenašel sílu odpovědět. Jeho smutný pohled dědu zabolet víc, než dokázal snést. Objal ho a chvíli tak spolu setrvali, jako by si chtěli kousek vzájemného kontaktu schovat na zlé časy.

„Pomalu budu muset jít,“ pohladil vnuka Mojerana.

„Kousek tě se Samem doprovodíme, dědo,“ kývl Tom a vzal si s sebou prkno, aby byl mobilní. V uplynulých týdnech se v supervolonu hodně zdokonalil a létání ho těšilo. Akorát Sam nespokojeně reptal, že je v tomhle případě zcela odkázaný na bratrovo umění.

Jakmile děda zmizel z Airbowanu, poprvé ve svém životě se Tom ocitl úplně sám na zcela neznámém místě. Nyní bude záviset hlavně na něm, jak obstojí. Naskočil na prkno a se Samem v zádech se proletěl nad novým bydlíštěm, aby si i z výšky dobře zapamatoval, kde je. Dolehla na něj tíha osamělosti, i když bratr stál na prkně za ním. Škoda že se ho nemůže dotknout, nemůže se s ním poštuchovat ani poprat.

„Jak se ti tu líbí, brácho?“ zeptal se Sama.

„Nádhera, úžasné, všude se barevně křížují proudy magie, nemůžu se na to vynadívat,“ blaženě vzdychl bratr.

„Kéž bych to viděl stejně jako ty,“ s trochou závisti prohodil Tom.

„Budeš holt muset rychle našprtat magický zrak,“ odpověděl Sam.

„Jauvajs,“ vyjekl Tom, když se mu hodinky bolestivě sevřely kolem zápěstí. Hned se zase uvolnily a do mozku mu vystřelil příkaz, aby doletěl do deseti minut na úvodní shromáždění. Zároveň s příkazem se mu do vědomí vypálila mapa školních pozemků s určením místa.

„Hola, hola, škola volá. Zdá se, že máme rande s učitelkami a spolužáky,“ konstatoval Sam, neboť i jeho mysl přijala stejný pokyn.

„Zaletíme tam radši hned,“ přikývl Tom a otočil prkno novým směrem.

Ke shromáždění sloužila rozlehlá část planiny pokrytá velkými kameny. Na ně se usazovaly harpyje a ostatní žáci. Lidé si vybírali nižší kameny, na které se dalo normálně posadit, nebo o ně opřít prkno. Učitelky-harpyje se zlatými náhrdelníky zabraly nejvyšší, rudě zbarvené kameny. Růžový drak se uvelebil na zemi.

Tom si po očku prohlížel běsy, protože dosud nikdy podobné tvory nezahlédl. Zářivě žluté oči jim svítily v temně šedých tvářích a jako jediné byly ostré a výrazné. Ostatní části jejich těl byly jakžtakž viditelně ohraničené, ale jen v okamžicích, kdy se nepohybovali. Jakmile se pohnuli nebo otočili, působili rozmazaně. Jako by člověk vnímal několik posledních pozic těla najednou. Zároveň byli tady a zároveň o kousek dál. Nebylo možné na ně přesně zaostřit.

Goblinové se rovněž nedali přehlédnout. Byli hluční. Hromadně se usadili na obrovský placatý kámen. Cenili zažloutlý chrup v hnědozelených obličejích a neustále se vrtěli. Nejspíš chytali zdejší černé brouky a chroustali je.

Při dalším podrobném zkoumání spolužáků si Tom všiml, že mladé harpyje bez náhrdelníků vypadají každá jinak. Některé z nich trochu připomínaly lidi. Křídla sice už měly, ale obličej, ruce a nohy se podobaly spíš lidskému tělu.

Vtom u jejich kamene přistála v elegantním oblouku Gáagra. Vzápětí o kousek dál dosedly na rudé podstavce další dvě učitelky.

„Až vás budu představovat ostatním, postavíte se na kámen,“ poučila je tiše harpyje. Drápem ukázala na vzdálenější dva rudé balvany: „Avelleta na nejvyšším červeném kameni se jmenuje Ponekta a je ředitelkou školy. Vpravo od

ní sedí Gáypeta, její zástupkyně. Na kameni se všem mírně ukloňte, mluvit nemusíte. Všechny ostatní důležité informace se dozvíte zítra ráno.“

Tříkrát mávla křídly a usadila se vedle Gáypety.

Náhle vydala Ponekta hlasitý skřek.

„Žákyně a žáci, vítám vás v novém školním roce,“ uslyšel Tom Gáagrín překlad ze svých hodinek.

„Ke studiu se po prázdninách nevrátilo pět studentů, čtyři z rodu goblinů a jeden člověk. Jako nováčky jsme do naší magické školy přijali nově tři žáky z lidského rodu, tři studenty z řad goblinů, jednoho běsa a dvě harpyje. Nyní vám je představím.“

Tom zpozorněl. Byl připraven se postavit na kámen, jakmile zazní jeho jméno.

„Největší předpoklady ke studiu vykazuje Albert Nom. Má vyváženou osobnost a ovládá přeměnu s levitací. Bude chráněn dva týdny. Dalším novým žákem je Tom Mojerana. Má dary pro průvodce, ale osobnost je zcela nevyvážená, takže ochrana je stanovena na dva měsíce. Spolu s ním nastoupil jeho blíženeček, momentálně odtržený od své tělesné schránky, ochrana bude určena po kompletaci. Z řad goblinů vítám Tuara, Sanama a Hura. Budou jim, jak je zvykem, propůjčeny školní levitační disky a ochrana je stanovena na tři týdny. Běs Furontis je také značně nevyvážený, jeho schopnosti jsou problematické, ochranu bude mít čtyři týdny.“

Představování šlo tak rychle, že jmenovaní stačili opravdu jen vystoupit na kámen, uklonit se, a už byla řada na někom dalším.

„Studium u nás začínají i dvě harpyje. Elaina dostává ochranu na týden a Alekta na dva týdny.“

Obě jmenované se vždy zdvihly z podřepu a mávly křídly. Tom překvapeně pozdvihl obočí. Tohle že jsou harpyje?

